

เทพ ประทาน

เรื่องราวของกลุ่มหนุ่มสาวเมื่อห้าสิบปีก่อน
ณ หอพักของนักเรียนฝึกหัดครู

บุษกุล ตันริยงค์

เทพประทาน

* นฤกุล ตันริยงค์

คำนำ

“เทพประทาน”เป็นเรื่องราวของเยาวชนที่อยู่หอพักของนักเรียนฝึกหัดครูที่จังหวัดลพบุรี ซึ่งเป็นวิทยาลัยครูแห่งแรกในต่างจังหวัดเมื่อราวห้าสิบปีที่ผ่านมา ผู้อ่านจะได้รับความรู้และความเพลิดเพลินเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของชาวหอ การศึกษาของนักเรียนฝึกหัดครู รวมทั้งประวัติของวิทยาลัยครูแห่งนั้นและการท่องเที่ยวต่างๆ ซึ่งคงจะแตกต่างจากนักเรียนที่เรียนที่อื่นหลายอย่าง อีกทั้งจะได้รับทราบเรื่องราวของสถานที่และโบราณสถานสำคัญหลายแห่งของชาติ เรื่องเล่าตามตำนานและความเชื่อของคนในอดีต น่าจะได้รับประโยชน์เป็นอย่างมาก

สำหรับเยาวชนนั้นจะได้เห็นการประพฤติปฏิบัติตนของเยาวชนเมื่อหลายสิบปีที่ผ่านมา เพื่อจะได้เป็นแนวคิดพิจารณาว่า ควรจะปฏิบัติตามหรือไม่ปฏิบัติตามในบางเรื่องบางอย่างอย่างไร ที่จะทำให้นตนเองประสบความสำเร็จในการศึกษาและการดำเนินชีวิต

นอกจากนั้นหากเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการอยู่หอพักหรือเรียนวิทยาลัยครูมาแล้ว จะได้รำลึกถึงความหลังต่างๆอันน่าประทับใจของตนในเวลานั้นได้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณเพื่อนๆพี่ๆชาวเทพสตรีและอาจารย์ทุกท่าน ซึ่งได้ให้ข้อมูลต่างๆเพิ่มเติม ทำให้การเขียนเรื่อง “เทพประทาน” นี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

นกุล ตันริยงค์

สารบัญ

หน้า

เข้าหอ	๑
ที่อยู่ี่เรียนใหม่	๖
อาบน้ำและกินข้าว	๙
กินลมชมวิว	๑๒
ดูหนังสือ	๑๔
ตื่นนอนตอนเช้า(มีด)	๑๖
ไหว้ครูและรับน้องใหม่	๑๙
ทัศนศึกษาในเมือง	๒๒
ดูการซ้อมรบ เทียวเขาพระงามและเขาวงพระจันทร์	๒๗
ดูหนัง ดูละคร และฟังเพลง	๓๒
กลับบ้าน	๓๔

	หน้า
ปลุกผัก ปลุกข้าวโพด	๓๗
ร่างมาตรฐาน	๔๐
ไปเที่ยวในเมือง	๔๒
วันเศร้าๆของชาวหอ	๔๕
กีฬาในร่ม	๔๗
จับไก่	๕๑
วันชาวหอ	๕๔
แข่งกีฬาสาย	๕๖
ผ้าป่าชาวหอ	๕๙
ไปฝึกสอน	๖๔
ลอย...ลอยกระทง	๖๘
ซ่อมมวย	๗๒

พื้นที่(มวย)งานอุทยาน

๗๔

งานวังนารายณ์

๗๕

จบการศึกษา

๘๓

เข้าหอ

รถโดยสารคันนั้นวิ่งพาผู้โดยสารหลายชีวิตผ่านนครนายก บ้านนา วิหารแดงจนถึงหินกองแล้ว เลี้ยวจะไปส่งผู้โดยสารปลายทางที่กรุงเทพฯ วุฒิเป็นผู้โดยสารคนหนึ่งที่อยู่ในรถคันนั้น นั่งมองทิวทัศน์ ทั้งสองข้างทางมาอย่างเพลิดเพลิน เพราะยังไม่เคยผ่านมาเส้นทางในช่วงนี้มาก่อน ถึงแม้สี่ปีที่แล้วเขาจะชินกับเส้นทางสายนี้อยู่บ้าง ก็เพียงระยะทางแค่ปราจีน-นครนายกที่ได้ไปเรียนในชั้นมัธยมเท่านั้น แต่ตอนนี้รถยนต์คันนี้ได้พาเขามาไกลกว่าที่เดิม เพราะเขากำลังจะไปเรียนวิทยาลัยครูที่จังหวัดลพบุรี ซึ่งจะต้องเดินทางอีกไกลกว่าจะไปถึงที่นั่น

รถเลี้ยวมาจอดที่หินกองแล้ว แม่ที่มาส่งเขาบอกให้ถือกระเป๋าและลงใต้ของลงจากรถ

“วุฒิลงจากรถก่อน เพราะเราจะต้องต่อรถที่มาจากกรุงเทพฯ ไปลพบุรีอีกคันหนึ่ง” แม่รู้เส้นทางดี เพราะเคยมาส่งพี่ของวุฒิที่เรียนวิทยาลัยครูนี้มาก่อน เมื่อสองสามปีที่ผ่านมานี้

ลงจากรถแล้วทั้งสองคนนั่งรอรถจากกรุงเทพฯ เป็นเวลานาน ระหว่างนั้นมีแม่ค้าพ่อค้าวัยรุ่นนั้ แยกตลาดใต้ของเอามาเร่ขาย ของที่แบกหรือถือมาเร่ขายมีหลายอย่างทั้งไก่ย่าง ข้าวเหนียว ไข่ต้ม มะพร้าวเผา ข้าวผัด ฯลฯ อีกทั้งมีข้าวเกรียบกุ้งสีส้มที่น่าจะอร่อยใส่เป็นถุงๆ มาขายอีกด้วย ทำให้เขาอยากกินขึ้นมาเหมือนกัน

“รับไหมครับ” “รับไหมคะ อร่อยทั้งนั้นเลย” พ่อค้าแม่ค้าเชิญชวน แม่และวุฒิได้ปฏิเสธคนขายที่หวังดีเหล่านั้น เพราะได้กินข้าวมาจากที่ตลาดปราจีนแล้ว กำลังดูของที่ขายระหว่างรอรถอยู่นั้น ลมที่ไหนไม่รู้พัดวูบมา ทำเอาคนขายร้องเสียงหลง

“ระวังเร็ว ระวัง ”

แต่ไม่ทันเสียแล้ว เพราะลมได้พัดข้าวเกรียบกุ้ง ซึ่งคนขายกองไว้ในกระจาดยังไม่ได้ใส่ถุง ปลิวหล่นลงไปพื้นดินอย่างรวดเร็ว

“เสียของหมด ”

เด็กที่ขายตะโกนออกมา เขาคิดและนึกสงสารคนเด็กคนนั้นขึ้นมาทันที ไม่อยากมองหน้าที่คงจะอยู่ในสภาพเสียดายของที่เสียไป จึงหันไปเสียทางอื่น

ลมหยุดแล้วเขาจึงหันกลับไปมองเด็กที่ขายข้าวเกรียบกุ้ง ภาพที่เห็นทำให้เขากลับนึกสงสารตัวเองขึ้นมาแทนเด็กคนนั้น เพราะเด็กได้บรรจกหยิบข้าวเกรียบกุ้งเปื้อนฝุ่นดินเหล่านั้น มาวางในถาดด้วยสีหน้า

ยัมแย้ม พูดคุยหยอกล้อกับเพื่อนๆ อยู่ตลอดเวลาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาจึงสัญญากับตัวเองว่า ต่อไปคงจะไม่กินข้าวเกรียบกึ่งที่ขายระหว่างเดินทางแบบนี้อีกแน่ ไม่ว่าจะเป็นที่ไหนและอยากกินเพียงใด

อีกความคิดหนึ่งก็คิดว่า ที่จริงก็คงไม่น่าจะว่าเด็กขายของนัก เพราะเขาคอนนั้นอาจจะคิดอะไรไม่ค่อยเป็น ไม่คิดว่าทำอย่างนั้นจะเป็นผลเสียแก่คนที่กินข้าวเกรียบเข้าไป คงคิดแต่เพียงให้ขายของได้ก็พอ เขาเห็นว่าสิ่งนี้คงจะเป็นหน้าที่สำคัญของเขาที่จะมาเรียนครู จะต้องสอนให้ความรู้และความคิดแก่เด็กและเยาวชนต่อไป

รตมาแล้วหลังจากรอเป็นเวลานาน แม่บอกให้วุฒิบิขึ้นรถ โชคดีที่มีที่นั่งว่างทั้งสองคนจึงไม่ต้องยืนไปอีกไกล ซึ่งจะต้องเมื่อยขามากบางที่อาจจะเซหรือล้มได้หากรถเกิดเบรกโดยไม่รู้ตัว เขานึกดีใจที่จะได้ไปลงบุรีรัมย์ที่

ระหว่างยังต้องนั่งรอรถออกอยู่นั้น แม่ค้าพ่อค้าข้างล่างได้แบกถาดและถือตะกร้าใส่ของขึ้นมายาคนบนรถ แลจะต้องมีข้าวเกรียบกึ่งรสอร่อยอยู่ด้วย มีบางคนก็ซื้อบางคนก็นั่งเฉยๆ ไม่เห็นพูดบอกอย่างไร คงจะเป็นเหมือนที่เคยได้ยินมาว่า หากไม่ต้องการซื้อของบนรถก็ไม่ต้องพูดอะไร เพราะหากพูดอะไรออกไปแล้วก็อาจมีการพูดตอบโต้กันไปมาได้ อาจจะมีปัญหากันเปล่าๆ ไม่รู้ว่คนขายจะจำไม่ได้หรือเป็นหน้าที่ในการขายของเขา เพราะเมื่อเดินผ่านมาทางที่แม่และวุฒินั่ง ก็หันมาถามว่าต้องการอะไรไหม ทั้งๆที่ได้ถามข้างล่างมาแล้วหลายครั้ง

ด้านหน้ารถมีคนขึ้นมาพร้อมกับถือบาตรพระมาในมือด้วย

“ทำบุญด้วยกันนะครับ เอาไปทอดผ้าป่าที่วัดใกล้ๆนี้ สมทบทุนสร้างกุฏิพระ คนละบาทสองบาทก็ได้ครับ” เขาป่าวประกาศให้รู้ว่าจะเอาเงินไปทอดผ้าป่าที่วัดในละแวกนั้น

แม่หยิบสตางค์ขึ้นมาจบบแล้วส่งให้เขาจบด้วย จากนั้นจึงเอาเงินใส่ในบาตร วุฒิตอดไม่ได้ที่จะกระซิบถามแม่ว่า

“เขาคงเอาเงินไปทำบุญนะ”

“เขาต้องเอาไปทำบุญสิ หากเขาไม่เอาไปทำบุญเขาจะได้รับบาปแน่ เราทำบุญแล้วทำให้สบายไม่ต้องคิดอะไรมาก “ แม่บอก

นั่งรอกันจนเมื่อยแล้วรถก็ยังไม่ออกสักที มองไปข้างหน้ารถไม่เห็นคนขับเสียแล้ว คงเดินไปธุระที่ไหน คนขายของบางคนจึงถือโอกาสขึ้นมายาขายของอีกรอบ แต่ก็ไม่ค่อยเห็นมีใครซื้อเพราะคงยังไม่หิว นั่นแหละ คนขับมาแล้วแต่ได้กรรที่ลงไปเรียกหาผู้โดยสารยังไม่มา รอกันอีกสักพักจึงกลับมาพร้อมกับหัวหลังและชะลอมของผู้โดยสารหน้าใหม่ขึ้นมาด้วย

รถคันนั้นออกได้เสียทีหลังจากรอมานานแล้ว เมื่อวิ่งมาสักพักวุฒิก็ก็น้อยหลับไปเพราะอดนอน เพราะต้องตื่นมาตั้งแต่เช้ามืด เพื่อรอเรือเมล์มาจอดที่ตลาดบ้านสร้างบ้านของเขา แล้วจึงลงเรือลำนั้น มาขึ้นที่ปราจีน จึงมีรถไปกรุงเทพคือรถคันที่เขาลงมาเมื่อสักครู่นั่นเอง

“วุฒิตื่นขึ้นถึงพระพุทธรูปแล้ว” แม่เรียก

วุฒิตื่นขึ้นมาน้ำตาเหวอหาวเมื่อแม่บอกให้รู้ว่าจะวิ่งผ่านพระพุทธรูป สถานที่สำคัญ ในพระพุทธรูปศาสนา รถวิ่งมาอีกสักหน่อยแม่ก็บอกว่ามณฑปที่เห็นอยู่คือมณฑปพระพุทธรูป วุฒิรีบ ยกมือไหว้ไปทางมณฑปนั้นและอธิษฐานขอพรต่างๆทันที เขานึกได้ว่าครั้งหนึ่งยายของเขาเคยมานมัสการพระพุทธรูป จำได้ว่าใกล้ๆเวลาที่จะมีงานเทศกาลของพระพุทธรูป ยายของเขาและคนใกล้ๆ บ้านที่บ้านสร้างซึ่งเป็นคนสูงอายุ ที่มีความศรัทธาในพระพุทธรูปศาสนาเหมือนกัน ได้ชักชวนกันเดินทางมานมัสการพระพุทธรูป โดยมีพระที่เคารพนับถือเป็นผู้นำขบวน

การเดินทางครั้งนั้นไม่ได้มาโดยรถยนต์เหมือนที่เขาั่งอยู่นี้ แต่มาโดยการเดินด้วยเท้าจึงใช้เวลาหลายวันกว่าจะมาถึงพระพุทธรูป คนที่เดินทางจะต้องเตรียมเสื้อผ้า ข้าวปลาอาหารและหยูกยาประจำตัวให้พร้อม เพราะการเดินทางไปในท้องทุ่งต่างๆต้องเตรียมตัวกันให้ดี เพื่อจะได้ไปสู่จุดหมายได้สำเร็จ จะได้ปฏิบัติตามที่ตั้งใจไว้

อดจะคิดถึงตัวเองไม่ได้ว่าการจะมาเรียนวิทยาลัยครูในปีการศึกษา๒๕๐๖นี้ คงไม่ใช่เรื่องยากอะไรนัก เพราะเขาเคยเรียนชั้นมัธยมปีที่ผ่านมามากและเป็นศิษย์วัดที่นครนายกก็ได้คะแนนดี การเรียนต่อไปนี้คงจะไม่เท่าไรหรอก แม้จะมีคนบอกว่าบางคนเรียนไม่จบต้องออกจากวิทยาลัยกลางคันก็ตาม เพราะเขาเรียนชั้นมัธยมก็สอบได้คะแนนดีได้เปอร์เซ็นต์สูงๆแทบทุกวิชา การเรียนที่วิทยาลัยครูคงเป็นการเรียนต่อในวิชานั้นๆคงจะไม่ยากอะไร คนที่เรียนไม่จบคงเป็นคนเรียนไม่เก่งหรือเรียนไม่รู้เรื่องมากกว่า แต่น่าที่จะเป็นเรื่องสนุกที่จะได้มาเรียนกับเพื่อนๆรุ่นที่มาจากหลายจังหวัด คงจะมีเรื่องแปลกๆแตกต่างจากที่เคยอยู่วัดในตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยม ทำให้วุฒิรู้สึกตื่นเต้นมาก คิดว่าตอนนี้โตจะเป็นหนุ่มแล้วคงจะสนุกสนานกับเพื่อนๆมากกว่าแต่ก่อน ได้ไปเที่ยวได้ไกลกว่าบริเวณวัดมากขึ้น

ตอนนี้ที่เป็นห่วงเพราะได้ยินมาว่ารุ่นพี่ที่เดินทางมาเรียนที่วิทยาลัยครูนี้ในปีนั้น มาถึงแล้วยังไม่ได้ได้เรียนและอยู่หอพักทันที เพราะต่อนั้นที่วิทยาลัยขาดแคลนน้ำเป็นอย่างมาก เห็นว่ามีแมลงวันเต็มไปหมด ทางวิทยาลัยจึงต้องให้กลับบ้านก่อนในวันที่มาถึง จึงนัดหมายให้มาอีกครั้ง หากโดนกับรุ่นของเขานี้คงลำบากเหมือนกัน เพราะต้องกลับบ้านก่อนและมาอีก เดินทางมาแต่ครั้งคงไม่ใช่เรื่องสนุก โดยเฉพาะรถโดยสารที่ต้องนั่งนานๆและออกจะคับแคบ ไม่ค่อยสะดวกสบายนัก